

CRONICĂ DRAMATICĂ

TEATRUL GIULEȘTI

ZODIA GEMENILOR

de Valentin Munteanu

Data premierii: 12 iulie 1976.

Regia: TUDOR MARĂSCU. Scenografia: EUGENIA BASSA CRISMARU.

Distribuția: PAUL IOACHIM (Receptionerul); RODICA MANDACHE (Barmanița); CONSTANTIN COJOCARIU și MUGUR ARVUNESCU (Liftierul); S. MIHAILESCU-BRAILĂ (Italianul); GEO COSTINIU (Călătorul I, II, III); ILEANA CODARCEA (Ingrijitoarea); ASTRA DAN (Americana); TATIANA OLIER (Olguța); ION ANGHEL (Milițianul); TRAIAN DANCEANU (Bătrînul); LUIZA DERDERIAN (Italianca).

Constantin Cojocaru (Liftierul) și Geo Costiniu (Călătorul II)

Dedicat stagiunii estivale, spectacolul cu farsa *Zodia gemenilor* de Valentin Munteanu, oferit de echipa giuleșteană la timpul potrivit (nici prea la începutul și nici prea la sfârșitul sezonului estival, cum se mai întâmplă uneori, când unele teatre trec forțat una sau alta dintre realizările stagiunii obișnuite, cu lucrări neadecvate, la capitolul „reprezentății estivale”), a fost primit bine și de public și de critică.

Partitura, cum s-a mai spus tot în revista noastră, cu prilejul premierii absolute de la Ploiești *, e veselă și plăcută. Autorul

invită amabil, fără fașoane și fără pretenții, spectatorii să petreacă și să se deconecteze două ore, urmărind peripețiile, situațiile de comedie vioaie — în „stil” Goldoni, Labiche, Scribe, dacă vrei — ce se desfășoară în holul unui hotel de pe litoral, într-o zi ploioasă și somnolentă. Povestea celor trei gemeni, luați fiecare drept celălalt, sprintărară și fără profunzime, e curată și virtuoasă. Prin intermediul ei, autorul nu și-a propus, dintru început, să infiereze, să denunțe, să atace cu înverșunare păcate capitale. El a vrut doar să dezvăluie și să pedepsească blajin câteva apucături rele, unele slăbiciuni

*) „Teatrul”, nr. 12/1975

În prim-plan : Paul Ioachim (Recepționarul) și Șt. Mihăilescu-Brăila (Italianul).
În plan secund : Rodica Mandache (Barmanița) și Heana Codarcea (Ingrizițoarea)

omenești, mici ispite și tentative de alunecare în păcat. Farmecul comediei lui Valentin Munteanu, după părerea mea, nu stă în manevrarea perfectă a mașinăriei farsei, în abilitatea construcției, într-un prea bogat și prea îndrăzneț inventar de trucuri, gaguri și momente bufe. El rezidă în respirația de umanitate adevărată și vie a personajelor, în umorul sănătos și autentic cu care sînt persiflate — în numele bunului-simț și al artei păstrătoare de contact direct și nemijlocit cu publicul — mentalități înapoiate, năravuri și moravuri din zilele noastre.

Tipuri variate și pitorești stau la baza piesei. Aici se întrevește, de fapt, și talentul de comediograf al autorului : în schița simplă și rapidă a unor caractere comice, cu replică vie, dinamică.

Pe această calitate esențială s-a sprijinit regizorul Tudor Mărăscu în realizarea montării giuleștene. O distribuție bine aleasă, condusă spiritual, cu nerv, cu măsură, cu bune accente de haz puse pe scenele de efect, a pus în valoare suculența textului. Fără sofisticare regizorală, Tudor Mărăscu a căutat să încinte și să înveselească spectatoriul prin declanșarea virtuților comice ale interpretelor. Cu jovialitate, cu bucuria contaminantă a jocului, actorii — vegheați permanent de privirea lucidă și amuzată a regizorului — au adus în plină lumină, energic, fața comică a oamenilor și a împrejurărilor, tot ceea ce transformă o zi banală și obișnuită într-un nemiapomenit și poetic coșmar. Mărturisesc că, după recente sale realizări, după admirabilul portret al lui Rudi din *Palma roșie* și după înfrunghierea subtilă a Inginerului din *Caractere*, nu-l vedeam pe tânărul Geo Costiniu destinat unor spectaculoase schimbări

de stil, unor roluri de farsă, încărcate cu vervă explozivă, dominate de efecte grotesci. Iată, însă, că talentul și însușirile actorului, demonstrate în cel trei roluri ale gemenilor, au spulberat naiva mea prejudecată. Cu inteligență și farmec, stăpîn pe tehnica jocului de comedie modernă concentrată, Geo Costiniu a înfățișat, într-un tempo rapid, cu precizie și cu nuanțe distinctivă, complexa fizionomie a rolului, în cele trei ipostaze ale sale : inamoratul crescător de albine, timid și romantic, inginerul galant și sobru, simpaticele aventurier, gata să comită o infracțiune, oprit însă în ultimul moment de semnalul luminos al conștiinței. Tatiana Olier s-a arătat, la startul carierei, deosebit de simpatice și de inventivă, în susținerea exaltării ce animă fapta unei aeriene taxatoare de autobuz, în sublinierea ridiculei aspirații a acesteia spre traiul aventuros „ca în filme”. Ca de obicei, admirabilă și expresivă, Rodica Mandache, în ipostazele și fandoselile, pline de savoare și haz, cu care a zugrăvit și a îmbogățit chipul unei Barmanițe aiurite și frivole. În rolul colorat și pitoresc al septuagenarei Americance, cu tupeu și cu porniri nostalgice, ardeleancă pînă în măduva oaselor, Astra Dan a fost aceeași actriță naturală, efervescentă, plină de comic robust, care îngăduie interpretei un contact direct cu privitorul cărnia îi declanșează, aproape automat, risul și buna dispoziție. Într-un rol mai mic, dar ceva mai generos, și S. Mihăilescu-Brăila realizează o performanță comică. Momente de elocvent haz, de convingătoare, naivă și nostimă bufonadă, oferă Paul Ioachim în rolul Barmanului și Ion Anghel în cel al Milițianului. Din vreo două-trei replici, Traian Dănceanu

conturează un caracter, izbucnirile sale de amuzantă sinceritate degajă o notă de veselie bonomă. Cu o asemenea peete își înscriu vizibil prezențele în spectacol și Constantin Cojocaru, și Luiza Derderian, și Ileana Codarcea. Cuvinte bune și pentru decorul luminos al Eugeniei Bassa Crișmaru, care contribuie, prin liniile sale elegante și armonioase, la reliefaarea unui climat estival ușor și vesel.

Valeria Ducea

P.S.

Am văzut spectacolul la Parcul „Nicolae Bălcescu”. Pentru cine nu-l cunoaște, locul e plin de surprize. Un imens spațiu verde, împănăt cu tot felul de flori, înconjurat de niște copaci măreți, amintind de păduri seculare. În mijlocul acestui splendid parc se află, cred, unul dintre cele mai frumoase amfiteatre. Se poate desfășura aici, în acest admirabil cadru natural, și în acest amfiteatru, o strălucitoare și continuă stagiune estivală. Numai că pentru aceasta e nevoie de câteva lucruri : e nevoie, în primul rând, ca edilii orașului să asigure scenei o stație mai bună de sonorizare ; să asigure, apoi, publicului mijloace mai bune, chiar speciale, de acces ; ar fi bine să se găsească și o modalitate de protejare — cit de cit — a publicului pe timp nefavorabil. Și mai este, apoi, nevoie de ceva, esențial : teatrele să-și planifice mai riguros și mai bine spectacolele destinate stagiunii estivale, asigurând bucureștenilor, din toate colțurile orașului, mai multe și mai consistente satisfacții cultural-artistice, mai multe prilejuri de petrecere plăcută și utilă a lunilor de vară.

Veronica Irașog Teodoru (Safta) și Mitică Iancu (Coana Chirița) în „Chirița în provincie”

Data premierei : 24 aprilie 1976.
Regia : ARIANA KUNNER STOICA.
Scenografia : MIRCEA RIBINSKI.
Muzica : AL. FLECHITENMACHER,
SMARANDA OȚEANU.

Distribuția : MITICĂ IANCU (Coana Chirița) ; MARCEL IIRJOGHE (Gri-gori Birzoi) ; GHEORGHE V. GHEORGHE (Guliță) ; VIORICA HODEL (Luluța) ; VERONICA IRAȘOG TEODORU (Safta) ; DAN ANDREI BUBULICI (Domnul Șarl) ; ANTON FILIP (Leonaș) ; ALEXANDRU NĂSTASE (Ion) ; RADU GHEORGHE JIPA (Ion Păpușaru) ; GABRIELA REDER (O păpușă).

Montarea gălățeană a înregistrat o surprinzătoare afluență de public, deși (când urmăream eu reprezentația) stagiunea era pe sfârșite și mica trupă se pregătea să intre în binemeritata vacanță, după eforturile mari și după munca responsabilă și serioasă pe care a depus-o pentru realizarea unui repertoriu greu, mai bogat, mai divers și mai angajat decât al altor ani.

Primul semn al popularității de care se bucură nealterat, de-a lungul vremii, *Chirița* au fost, desigur, aplauzele. Stîrnite deseori la scenă deschisă și frenetic menținute după

**TEATRUL DRAMATIC
DIN GALAȚI**

**CHIRIȚA
ÎN PROVINCIE**

de Vasile Alecsandri

După un spectacol ceva mai îndepărtat cu *Despot Vodă* și după o mai apropiată montare a comedioarei *Florin și Florica*, iată-l pe Vasile Alecsandri din nou prezent pe afișul teatrului gălățean, cu una dintre scrierile sale cele mai îndrăgite și mai populare, *Chirița în provincie*.